

foruden at de, som arbejder dermed nu, er Folk, som har større Erfaring.

Endelig vil jeg spørge den højtærede Regering, og da særlig den højtærede Statsminister, hvornaar vi kan vente at høre noget om Valutaspørgsmaalet. Jeg skal ikke paa nogen Maade indblande dette særdeles kildne Emne i denne Finanslovdebat, jeg erkender, at saa længe Kommissionen sidder, og saa længe den er omgivet af en saa tyk Hemmelighedsfuldhedens Mur, skal man lade den sidde i Ro. Men den Ru kan dog kun bevarer en vis Tid. Jeg skal, som sagt, ikke forsøge at provocere den højtærede Regering til at afgive en Erklæring tidligere, end den mener at kunne gøre det under Hensyn til Forhandlingerne i Kommissionen. Det er jo en almindelig human Regel, som gode Mennesker følger, at man forstyrrer ingen af Vorherres Skabninger, saa længe de er i Færd med at skifte Ham. Det er meget lidt hensynsfuldt og venligt at gøre det, og det er heller ikke min Mening ved denne Lejlighed. Men jeg tror, det vilde virke beroligende og nyttigt, hvis den højtærede Regering kunde stille os i Udsigt, at den indenfor en overskuelig og forhaabentlig nær Fremtid vil være i Stand til at give os en Meddelelse, helst i Forslags Form, om, hvilke Principper den agter at følge med Hensyn til Valutaspørgsmaalet.

Noget er der dog naaet i Valutaspørgsmaalet, det skal jeg være den sidste til at benægte. Det er rigtignok ikke naaet ved den højtærede Regerings Førerskab, men ved den højtærede Regerings og dens Partis Passivitet. Thi at det har bidraget uhyre til vore valutamæssige Vanskeligheder, at Valutaspørgsmaalet stadig blev benyttet som Agitationsmiddel imod den siddende Regering, kan der jo ikke være Tvivl om, og de kolossale Overdrivelser og Beskyldninger, Agitationen fremkaldte, har bidraget i høj Grad til at svække vor Valutas Stilling, saa vist som vor Valutas Renommé i Udlandet spiller en ikke ringe Rolle for hele vor valutamæssige Situation, saa længe vi ikke har Gulddindløselighed. Nu er der ikke længere nogen Opposition, der løber Storm paa Regeringen, fordi den fremmede Valuta stiger. (Modsigelse). Det er der ikke. Vi kan nok løbe Storm mod Regeringen for andre Ting, haaber jeg, men fordi Dollar og Sterling stiger, løber vi ikke Storm mod Regeringen. Saaledes kan jo Passiviteten nok spille sin gavnlige Rolle. Men Passivitet er ikke tilstrækkelig i dette Spørgsmaal, der maa ogsaa Aktivitet til, og

det er derfor, vi gerne snarest muligt vil have Besked om, hvilke Planer det høje Ministerium er i Færd med at udarbejde.

Hvad Ministeriets almindelige politiske Stilling angaar, har jeg jo haft Lejlighed til at udtale mig derom i Sommersamlingen, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg den Gang sagde. Nu har Ministeriet haft en herlig Sommer og nydt sine Hvedebrødsdage. De har ganske vist intet nævneværdigt udrettet i denne Sommer, men der har jo heller ikke været Lejlighed til at kalde nogen stærk og letlig Modstand frem hos andre. Derfor viste Landstingsvalget i Efteraaret i det væsentlige det samme politiske Billede som Folketingsvalget i Foraaret. Men, som sagt, jeg misunder ikke Ministeriet disse Hvedebrødsdage, som man jo bl. a. har forherligt ved en hartad uendelig Sværm af Interviews. Det er vistnok det mest interviewede Ministerium i Verden, jeg tror ikke, der er nogen, der kan tage Konkurrencen op med det paa det Omraade. Det er Betragtninger over Fortid og Fremtid, navnlig forskellige Fremtidsplaner, som flimrer behageligt for Øjet. Det er endogsaa Selvbetragtninger, Skuen ind i sig selv, med dybe psykologiske Indblik. Der er en eneste Ting, jeg har savnet i al denne Selvbespejling, og det er Selvkritik. Den er sund og gavnlig ved mange Lejligheder.

Men lad det nu være. Nu er Ministeriets Hvedebrødsdage forbi, som ogsaa et af Ministeriets mest fremragende Medlemmer har sagt, nu kommer den Tid, da det skal vise, hvad det kan udrette. Og her er Forholdet jo dette, at da Ministeriets Basis er saa yderlig svag, skal dets Udsigt til at udrette noget ene komme gennem dets Forhandlingsdygtighed. Men jeg maa jo sige, at i den Henseende giver Sommeren os ikke de allerbedste Løfter. Jeg er tilbøjelig til at mene, at Regeringen ikke paa langt nær udnyttede de Forhandlingsmuligheder, der virkelig var i det store Spørgsmaal, som laa for i Sommer. Det giver os altsaa ikke de bedste Udsigter. Men nu er det jo først, det for Alvor skal til at gaa løs, og nu er det først, vi skal se, hvilke Evner Ministeriet i saa Henseende sidder inde med. Men det er ikke gjort med Evnerne alene, der maa ogsaa paa Forhaand lægges en fornuftig Plan. Man maa irritere saa lidt som muligt, og man maa undgaa at føre Ting frem, paa hvilke man er ganske sikker paa at hente sig Nederlag, thi hvis man gør det, betyder det, at Folk faar den Opfattelse, at det kan ikke nytte at forhandle med Regeringen; for naar Regeringen stiller rene Agitationsforslag op, kan Hen-